

L'ASSASSINAT D'EN PI

Olga Olaria Sendra

Copyright © 2022 Olga Olaria

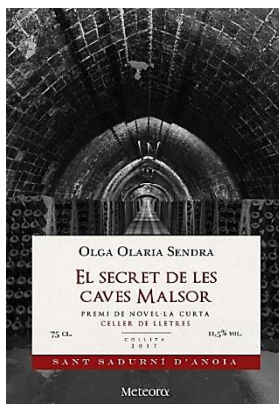
Tots els drets reservats

ISBN: 9798818776002

Per a vosaltres, Oriol i
Nando, perquè sempre hi
sou. Gràcies pel vostre
suport.

Altres títols d'Olga Olaria Sendra:

El secret de les caves Malsor, premi novel·la curta Celler de Lletres, 2017.

1

Que qui és en Pi?, jo us ho diré. Un mort pel qual clamo justícia. Em dic Toni, Toni Grau i em mal guanyo la vida fent d'investigador privat.

Per desgràcia d'aquella nit pocs detalls es tenen. L'endimoniat vent que arrasava amb tot el que trobava al seu pas va escombrar qualsevol evidència que hi pogués haver deixat l'assassí. Els diners que havia cobrat aquella mateixa nit i el seu telèfon mòbil, un Samsung de l'època, van desaparèixer i sols una empremta dactilar ensagnada, ben protegida dins la cartera de la víctima i d'amo desconegut fins ahir al vespre, es va salvar. Sí, ha estat un cas difícil de resoldre i, a la fi, és l'atzar qui l'ha acabat tancant.

Se sap que en Pi, un menut i prim jove de trenta-dos anys, amant de la natura i enamorat de la seva família, va ser vist per darrera vegada pujant pel carrer Portugal i, segons el testimoni del boig de la caputxa groga que havia sortit a passejar el gos amb aquella ventada, ningú més rondava per allà. Tanmateix, el pobre home no va ser capaç d'assegurar-ho; la vellesa dels seus ulls—malgrat ens costi d'assumir, setanta-un anys sí passen factura— i la foscor de la nit, no li ho van permetre. Ni tan sols la lot que duia l'havia ajudat a veure més enllà de quatre passes. En Pi caminava de pressa amagant alguna cosa sota l'impermeable, d'això sí que n'estava segur l'home de la caputxa groga, l'Eudald Cassà, ja que recordava haver pensat que, fos el que fos, devia ser molt important per a ell, per què si no semblava protegir-ho de la ventada i del debíl plugim que començava a caure? Per últim, el senyor Cassà va declarar que en Pi va desaparèixer del seu camp de visió quan va fer el gir de la cantonada, cap al carrer Pegàs. Minuts després un

borratxo sense sostre, en Sisco Marès, descartat com a sospitós gràcies al testimoni d'una veïna i a les proves que no es van trobar en ell, va substituir les nades que omplien la nit per crits d'auxili; havia trobat el cos d'en Pi a pocs metres d'arribar al seu portal, just davant del quiosc. Jeia sol i desemparat damunt un rajolí de sang que es perdia pel clavegueram. L'havien apunyalat. La seva mà dreia encara s'aferrava amb força a la meitat d'un tren de fusta, l'altra part era a uns centímetres d'ell, enganxat a la bossa on anava; s'havia trencat en desplomar-se.

Encara recordo com batejava el meu cor en el moment de la trucada i com, amb l'esquena recolzada a la persiana del quiosc, egoistament pregava perquè no hi fossin a casa. Sí, no era nit per a rebre aquell terrible cop ni la manera, però no hi havia temps per a més. Les sirenes de l'ambulància i la policia feia estona que s'aturaven al carrer i només era qüestió de temps que els tafaners de torn, que ja començaven a treure el nas, anessin a la família amb la notícia. No, no vaig voler arriscar-me i per aquest motiu, quan la comitiva judicial va identificar la víctima després de trobar la seva documentació dins la cartera i tan bon punt els companys de comissaria em van passar el número, vaig voler informar-los.

Recordo com vaig aguantar la respiració mentre sentia els tons de trucada...un, dos..., i com vaig tancar els ulls arrufant el nas quan, al tercer to, despenjaven el telèfon.

I reconec que la covardia em va temptar quan vaig sentir una alegria i infantil veu a l'altra banda de la línia i, en el que dura un parpelleig, vaig buscar algú a qui passar-li el telèfon... però no vaig ser capaç.

—Bon Nadall!—va cantar aquella dolça veueta—, qui és?, ets tu papa?, has comprat el menjar pel poni?

Se sentia força xivarri de fons, no sabia dir quina nadala sonava, però sí que hi havia riures, força riures, més tard vaig saber que part de la família es trobava reunida, que esperaven en Pi per a sopar. La sabateria on treballava havia decidit obrir fins tard, per això de les darreres compres, i ell es va oferir a fer l'últim torn, era el millor pagat i necessitaven els diners. El darrer any les vendes a la sabateria no havien anat bé i els tres treballadors s'havien hagut d'adaptar a la nova situació; o s'abaixaven el sou o un d'ells deia adeu a la feina. I si a això afegim el fet que a la seva dona l'havien acomiadada en assabentar-se que esperaven el seu tercer fill... res més a dir.

—Mmm, d'això... mira, bona nit, bonica, hi és la teva mare?— durant uns segons la imatge de la meva pròpia mare entomant el cop a l'altra banda de la línia em va fer emmudir. Com es parla amb algú a qui estàs a punt de destrossar-li la vida? Jo no tinc estómac per aquestes coses. Ni estómac ni delicadesa—, sí...mira...jo—vaig barbotejar després d'empassar-me saliva per a desfer el nus que tenia a la gola—, és urgent que pugui parlar amb ella, si pot posar, si us plau?

—Sí, un moment.

Intueixo que va a buscar la seva mare mentre la sento cantussejar i això em posa més nerviós. S'apropa el maleït moment.

—Mama!, un senyor vol parlar amb tu!...—sento que crida—, no sé qui és i no m'ha dit el seu nom. Pensava que era el papa...

La resta us la podeu arribar a imaginar...

L'Àngels Collat, embarassada de tres mesos, mare del petit Ivan, de quatre anys, i de la Paula de nou, qui havia agafat el telèfon, i parella des de feia massa anys per a comptar-los d'en Pau Ivars, en Pi pels amics, es va trencar, el seu cor es va trencar. I per què?, per quins set sous algú apunyala un home que tranquil·lament torna a casa per celebrar la nit de Nadal amb la família?, per quatre fastigosos euros?... si és així, estem podrits, molt podrits.

Com a ex-investigador de la Divisió d'investigació criminal de la regió policial metropolitana de Barcelona del cos dels Mossos d'Esquadra, jubilat per obligació, les he vistes de tots colors, però confesso que aquell cas em va deixar tocat, molt tocat i encara avui dia em turmenta. Jo no havia de ser-hi aquella nit a comissaria, no hauria d'haver rebut l'avís ni haver dut aquell cas, però vaig pagar la patent. Feia poc que m'havia incorporat al grup d'investigació i no tenia cap privilegi davant els altres companys, els quals ja feia temps que treballaven junts, de fet era un grup que s'havia format estant encara a les dependències d'Andreu Nin, abans que s'inaugurés la Comissaria de Sant Andreu i, és clar, quan es van assabentar que no tenia plans per aquella nit després de la discussió amb la meva promesa, van tancar files i jo vaig quedar-hi fora. Per això hi era aquella plujosa i freda nit, i per això vaig emmudir davant aquells inerts ulls que, a causa de les gotes que rodolaven pel seu rostre, semblaven plorar de pena. I per ells vaig acceptar el marró, perquè em van fer recordar el que, ara com ara, ha estat el pitjor moment de la meua vida.

Sí, jo sé que és perdre-ho tot en uns segons... La trucada a mitjanit...

Aquell punyent crit que et segresta del món dels somnis per retornar-te a una realitat que no és la teva... han passat trenta-nou anys, però encara recordo els ulls apagats i plorosos de la mare... la seva tremolor en abraçar-me. Sí, sé com dol aquell instant perquè l'he viscut. El dia que van matar el meu pare jo complia dotze anys.

D'aleshores ençà que busco l'assassí d'en Pi per a regalar als Ivars la pau que encara jo no he aconseguit i no m'omple d'orgull dir que hem trigat catorze anys a trobar-lo. Catorze anys de recerca infructuosa, de nits, dies, setmanes d'obsessió inútil amb les quals només he aconseguit un divorci i ser expulsat de la policia.

Des del primer moment jo jugava amb la teoria d'un assassí proper i no per poques raons. En primer lloc estava la posició del cadàver, ja que no semblava haver-se desplomat qual pes mort, ans al contrari, mentre l'observava vaig tenir la sensació que algú l'havia ajudat a descansar, que amb cura l'havia acompanyat perquè no es fes mal en caure. En segon lloc em va cridar l'atenció el fet de no veure cap signe de lluita, de defensa; això em va fer pensar que qui brandés l'arma homicida (a hores d'ara encara no sabem amb què el van assassinar), havia d'estar molt a prop d'en Pi per poder clavar-li al cor i podria ser que el conegués, i, per últim, la cartera mullada dins d'una butxaca... aquesta qüestió m'ha estat fent ballar el cap des d'aleshores, li roben, ja que no es van trobar els diners que a la feina li havien donat, el maten i després li tornen a posar la cartera a la butxaca?, és absurd, perquè el fet que estigués molla ens deixava clar que en algun moment havia estat en contacte amb el terra, o, sí més no, exposada a la pluja d'alguna manera i per tant era il·lògic que la tornessin a lloc... i no oblidem el mòbil, on era el mòbil? S'enduen el telèfon, però la cartera la tornen a guardar?, força estrany, oi? No, tot allò no era casual i la meua planera ment m'ho advertia, feia olor d'assassí per aquells voltants.

I ves per on que tenia raó, ja que catorze anys després aquella ferum ens ha dut fins a ell, fins a l'amo del bar La Cantonada. Aquell cabró ha viscut tot aquest temps sense remordiments, servint-me el dinar els dies d'investigació, preguntant-me si sabia res... saludant l'Àngels cada matí, mirant-la als ulls sabent que va perdre el fill que esperava per culpa seva, pel sofriment amb el qual es va veure obligada a viure veient com l'Ivan i la Paula anaven creixent sense l'escalf del seu pare.

.....fi del fragment.....